

Sebestyén Péter

Az Úr városa? (II.)

Nos akkor állítsuk szembe az ember városát Isten országával? Az ember alkotta mesterséges képződményeket a lelkekben épített isteni lakóhellyel? Egymást kioltja tán az ember által, saját szakállára összetákolt, mesterséges világ, a tudomány és technika világa, és Isten teremtette természetes világ? Van alapja aggódalmunknak, miszerint az istentelen Szodoma és Gomorra városa — amely egész halódó civilizációnkat leképezi — egyszer csak a szemünk láttára összeomlik, kipukkad, mint a kiscsőbű, hisz már nincs hová fejlődnie?... Mondhatjuk-e nyugodt szívvel, tiszta lelkiismerettel, hogy minden rossz, amit az ember alkotott, pl. technikai civilizáció, iparosodás, életszínvonal növekedése, egyszerűen mindaz, amit értelmünkkel, tudásunkkal, alkotó erőnkkel a fejlődés szolgálatába állítottunk, és elértük ezt csodáltnivaló mikrokozmoszt? Vagy pedig ez már az a szint, ami kicsúszott az ellenőrzésünk alól, és belátható időn belül maga alá temet, tehát meneküljünk tőle?... Vissza a természetbe, a természetközeli létbe.

Nap mint nap azt látjuk, hogy a városok terület- és levegőhiánnyal küszködnek. Bekebelezik a környékbeli falvak, települések telkeit, erdeit. A városoknak egyre nagyobb szükségük van sok és egyre több nyersanyagra, energiára, ember-tőkére, hogy a pénz-piac-profit telhetetlen, feneketlen kútjába utánpótlást pumpáljanak. Nem csoda, ha a városi emberek vidéken építenek hétvégi házakat, a zöldbe menekülnek a mérgező füstköd elől, s az sem, ha a falusiak is csak pénzt keresni és vásárolni járnak be a városba.

Lehet-e áldás a városi életmódon? Ad-e hozzá valamit emberségünkhöz, hitünkhöz, érettségünkhöz az, hogy egyre többen városiak lettünk? Mit kezdünk ezzel a helyzettel? Büszkék vagyunk rá, élvezzük előnyeit, de teszünk is valamit érte?...

Úgy gondolom, gyávaóság lenne itt hagyni a várost, s mindazt, amit felépítettünk. A patkányok szoktak elsőként menekülni a süllyedő hajóról. A Teremtő értelmet és felelősséget ruházott ránk, amikor ránk bízta a világot, „hogy hajtsuk uralmunk alá”. Vagyis amit Isten teremtett, az jó. A civilizáció is. Ha emberré válásunkhoz szükséges volt a közösség, a falu vagy város, akkor elsősorban ott kell élnünk, emberként. Ezt az életteret tegyük élhetővé, lakhatóvá. Ne kiszívjuk a falu erejét (csendjét, zöld övezetét, erőtartalékait), hanem kölcsönösen segítsük és erősítsük egymást. Hogy otthon érezzük magunkat benne.

Henri Boulad egyiptomi jezsuita, 1993 májusában, egy genfi előadásában, korunk borúlátó jövőképeivel szemben egy reményteljes, sokat sejtető víziót vázolt fel. Ennek lényege, hogy épp a keresztény örömhírral kell megszelídíteniünk ezt az elvadult, profitéhes, elembertelenítő városi felfogást.

Mert a város esély egy új világ megteremtésére. Újfajta, városon is élhető hagyományokat kell teremtenünk. A világhálós korszak médiás felhasználásával, a személyközi kapcsolatok újra-felépítésével öntudatosabb, élhetőbb kis- és nagy-közösségi létttereket építhetünk. Egyházi viszonylatban az is megfigyelhető, hogy a városi egyházközségek — a lelkeségi csoportoknak, különféle bázisközösségeknek köszönhetően — érettebb, felelősebb hittel, elkötelezettséggel rendelkeznek. Amíg falun a hagyomány, a falu szájától való félelem, vagy megszokás tartott fenn egy ünnepet, legyen az profán, vagy egyházi vonatkozású, addig a városi léttérben nagyobb szerepet kap a személyes meggyőződés, az érettebb hit-felfogás és szolgálatkészség.

A város a választás helye. És noha szinte már elviselhetetlenül nagy a választék, és néha túlzottan szakosodtunk és széttördeltük az élet különféle területeit, egy újfajta egység-szemléletet alakíthatnánk ki. Újrarendezve sorainkat, lebontva előítéleteinket, vagy kibújva a számítógép magányából, ebben a városi értékdompingben és sokszínűségben, szabad szeretettel szőhetnénk egy Lélek által irányított közösség szálait. S itt már nem a körülmények, a szokások sulykolnák belénk mindazt, ami jó, igaz, értékes és időtálló, hanem felelős, tudatos döntésünk, amelyben ráébredtünk, mennyire fontosak vagyunk egymásnak.

A korszerűség még önmagában nem rossz. Mindazt, amit pénzünkkel, fejlett technológiánkkal elértünk, azt Isten és a közösség szolgálatába állíthatnánk. Ehhez több bátorságra, leleményességre, ötletességre, kreativitásra volna szükség. A városi ember könnyen a felelőtlenség csapdájába esik, hiszen azt gondolja, pénzért elvárhat mindent, az neki jár. Holott a városi ember is ember marad, akinek szüksége van a közjó, a rábízottak iránti felelősségre. A várost is művelni kell, nem csak a földet. S ez lelkünk-szellemünk, testi-lelki egészségünk művelésével jár. Ha igényesek vagyunk az áruk minősége tekintetében, legyünk igényesek az értékválasztásban, a kapcsolatok ápolásában, a szeretet gyakorlásában is.

A városi ember szeret elbújni a tömeg szoknyája mögé. De a felnőtt, keresztény polgár nem arctalan. Meri vállalni hitét, elveit, hovatartozását, és városi körülmények között is megtesz mindent kultúrája, hite ápolásáért. Ki mer állni közössége ügyeiért, kész síkra szállni a rábízottak érdekében, hallatja szavát és küzd az igazságtalanságok láttán. Neki nem mindegy, mivel táplálja lelkét-szellemét. Képes fejlődni, személyiségét stimulálni. A pezsgő élet, az állandó készenlét és az újra, frissre nyitottság termékenyvé teszi őt, kreativitásra ösztönzi, lelki növekedésre készíti, és nem hagyja nyugton. Carlo Caretto lelki író szerint városban is lehet pusztai magányunk. Ott is meg tudjuk élni a belső csöndet, ott is lehetünk kettesben Istennel. Befele hallgatva. Elengedve a zajokat, a külső nyüzsgést. A televízió távirányítóját is ki lehet kapcsolni. Fészbuk nélkül több lesz a szabad ideje.

A városi embernek sem szabad elfelejtenie, honnan jött, mi a feladata, s hogy Isten milyen küldetést szabott ki. Az eltáposodás, a lelki lerongyolódás károsabb,

mint az ipari környezetszennyezés. Ne csak örüljünk a kiépített út- vagy csatornahálózatnak, hanem tartsuk karban a spirituális „felszereltségünket” is.

Szakemberek csodálkoznak, milyen könnyedén alkalmazkodtak a madarak, a házi- és vadállatok a városi életmódhoz. S mi épp a Szentlélek „leleményességét” vonnánk kétségbe? Isten újjáteremtő Lelke újabbnál újabb, meglepő és újszerű impulzust képes adni a városi életvitelben is, hogy észleljük, érzékeljük jelenlétét...

Tízezer évvel ezelőtt az ember egyszer csak felfedezte a földművelést, és letelepedett. Megszületett az első falu. Majd ilyen kis ideggócokká váltak mindazon helyek, ahol emberek éltek.

A városnak is az a szerepe, hogy a közösség központjaként egybefogja az erőket, lecsapolja, és egy közös cél felé terelje az energiákat és talentumokat. Hogy ne elszigetelten, egymás tudta nélkül, vagy egymással párhuzamosan csordogálnak erőink, hanem közösen valósítsunk meg az isteni akaratot. Mint egy nagycsalád, ahol az emberek ismerik egymást, testvérként éreznek egymás iránt, és úgy érik el életük célját. Ez az emberléptékű város, ez az újfajta idők jele teszi időszerrév a Jelenések könyvének látomását: az emberek fiai között már épülhet a mennyei Jeruzsálem...

Kiadványaink

Az Erdélyi Gondolat Könyvkiadó gondozásában
2011-ben megjelent:

